

Robert Silverberg

Tajný společník

(The Secret Sharer) (1. část)

1.

Byl to můj první den v nebi. Neznamenal jsem zatím vůbec nic, nebyl jsem nikdo. Teprve tato cesta ze mě měla někoho udělat.

Ale i když jsem zatím byl úplná nula, troufl jsem si pohlédnout na milion světů a politovat je. Byly všude kolem mě, s tichým mručením se řítily nocí a každý z nich se domníval, že skutečně někam letí. Všechny se samozřejmě mylily, protože světy neletí nikam, jenom dokola, dokolečka, jako smutné opičky na provázku, stále upoutané na jednom místě. Zdá se, že se pohybují, to ano. Ale ve skutečnosti zůstávají na místě. A já, který se díval na světy roztroušené po nebi a cítil s nimi, jsem věděl, že i když zdánlivě stojím na místě, ve skutečnosti se pohybují. Byl jsem totiž na palubě nebeské lodi, korábu Služby, který hltal světelné roky rychlostí tak nepředstavitelně velkou, že to snad ani rychlost nebyla.

Byl jsem velmi mladý. Mou lodí, tehdy i dnes, byl Meč Orionu na cestě od Kansasu IV ke Slepé uličce a Strappadu a Manganové čubě a několika dalším světům přes obvyklé body obratu. Byla to má první cesta a svěříli mi velení. Dlouho jsem si myslel, že na takové cestě přijdu o rozum, ale teď vím, že na palubě té lodi jsem neztratil duši, ale naopak jednu získal. A možná i víc.

2.

Roacher říkal, že jsem prostě sladký. Byl bych za to ho nejradši zabil, ale on už byl stejně mrtvý.

Když odlétáte do nebe, musíte se života vzdát. Co za to dostanete, vím velmi dobře a vy na to teprve musíte přijít. Ale naprosto nevyhnutelné je nechat za sebou všechno, co vás kdy spojovalo s životem na pevné zemi, a stát se něčím jiným. Říkáme, že se vzdáte těla a získáte duši. Jistě, pokud chcete, můžete si nechat i tělo. Většina to tak dělá. Ale už vám k ničemu není, alespoň ne na věci, na které se obvykle hodí. Chci vám vyprávět, jak před mnoha lety vypadala má první cesta na palubě Meče Orionu.

Byl jsem nejmladším důstojníkem na palubě, takže jsem byl přirozeně jmenován kapitánem.

Velení vám svěří hned na začátku, dokud ještě nejste nikdo. Je to jediná zkouška, na kterou dají. Hodí vás do vody, a když umíte plavat, neutopíte se. Když neumíte, je po vás. Utopenci se vracejí v nádržích a plní přitom své vlastní úkoly, na které stačí jako nosiči buněk, počítačové mezičlánky, mazáci pamětí, uklízečky a podobně.

Ti, kdo se udrží na hladině, postupují na jiné funkce. Nikdo se neztratí. Věk plýtvání je dávno za námi.

Třetího dne palubního času po odletu od Kansasu IV mi Roacher řekl, že jsem nejhodnější kapitán, pod kterým kdy sloužil. A zažil jich hodně, protože se dostal do nebe nejmíň dvě stě let přede mnou, možná i dřív.

"Vidím vám na očích, že jste hrozně hodný. Je to znát už z toho, jak držíte hlavu."

Nemyslel to jako poklonu.

"Můžeme vás vysadit na Ultima Thule," řekl. "Nikdo vám to nebude mít za zlé. Nacpeme vás do flašky a pošleme dolů. Thulani vás vybalí a za dvacet nebo třicet let se nějak dostanete zpátky na Kansas IV. To bude nejlepší."

Roacher je malý a vyschlý, s hnědou pletí a očima, které svítí rudou luminiscencí vesmíru. Některé ze světů, které viděl, jsou zapomenuté už víc než tisíc let.

"Ty se jdi vycpat, Roachere!" řekl jsem mu.

"Ale, kapitáne! Nevysvětlujte si to špatně. Hele, kapitáne, hezky se na nás usmějte." Zvedl vyschlý pařát a pokusil se mne pohladit po tváři. "Jenom trošku, kapitáne, jenom trošičku!"

"Nechám si usmažit tvou duši a dám si ji ke snídani, Roachere. Já ti dám trošičku! Vodprejskni, jo? Jdi ke stožáru a dej si lok studeného vodíku. Odchod. Řekl jsem odchod!"

"Takovej andílek," řekl, ale šel. Měl jsem moc ubližovat. Věděl, že bych to mohl udělat, protože jsem byl kapitán. Také věděl, že to neudělám, ale pořád tu byla možnost, že se mylí. Kapitán operuje právě na nejasné hranici mezi možnostmi a jistotou. Každý člen posádky zkouší, kam až hranice sahá, na své vlastní riziko. Roacher to věděl. Konec konců i on byl jednou kapitánem.

Na této cestě se nás na nebe vydalo sedmnáct, tvořili jsme posádku plně vybavené lodi typu Megaspore v desetakilové třídě se všemi jejími nástavbami, doplňky a virtuálními sekcemi. Vezli jsme bohatý náklad věcí, které byly v té době považovány za životně důležité pro vzdálené kolonie: čipy, umělé inteligence, klimatické uzly, interfejsy pro matrice, lékařské přístroje, banky kostní dřevě, konvertory půdy, přepravní kapsle, komunikační bubliny, syntezátory kůže a orgánů, syntetické bakterie moru vyvinutého pro oslabení a ohoření divokých zvířat, soupravy pro genové operace, zapečetěný kontejner s ničivým pískem a jinými zakázanými zbraněmi, a tak podobně. Také jsme měli na palubě padesát bilionů dolarů v tekuté měně pro přímou přepravu mezi centrálními bankami. Navíc tu byl i náklad pasažérů, sedm tisíc kolonistů. Osm set jich bylo "v botách", zbytek uložen ve formě elektronických matic pro transplantaci do těl připravených na cílovém světě. Jinými slovy standardní náklad. Posádka pracovala na provizi, jedno procento z hodnoty nákladu rozpočítané obvyklým způsobem na podíly. Já měl padesátinu, tedy dvě procenta z čistého zisku cesty, což zahrnovalo i bonus za funkci kapitána, jinak bych měl setinu nebo i méně. Roacher měl desetinu a jeho parťák Bulgar čtrnáctinu, ačkoliv nebyli ani důstojníky. To dokazuje, jakou cenu měla ve Službě odsloužená léta. Ale délka zaměstnání je v naší profesi totéž co schopnost přežití a proč by se přežití nemělo odměňovat? Na mé poslední plavbě mi připadla devatenáctina. Na další to bude víc.

3.

Vy jste nikdy kosmickou loď neviděli. Jejím živlem je jen nebe. Když se blížíme k nějakému světu, přiletí k nám pro náklad nákladní pendly. K planetární slupce se přiblížíme nanejvýš na vzdálenost milionu lodních délek. Jen o kousek blíže a strašná síla gravitace, která vyzařuje z obydlených světů, by nás roztrhala na kusy.

Přesto nám plazení po pevné zemi neschází. Pro nás je to mor. Kdybych musel vystoupit na pevninu teď, když jsem většinu života strávil v nebi, zemřel bych v tom lisu nejdéle do hodiny. Je to příšerná smrt, ale proč bych chodil na pevninu? Abyste rozuměli, když jsem poprvé vstoupil na palubu Meče Orionu, bylo to ještě možné, ale teď už jsem to dávno vzdal. Tohle mám na mysli, když říkám, že se musíte vzdát života, když vstoupíte na nebesa. Vy máte samozřejmě pocit, že být naživu souvisí s pocitem pevné země pod nohama. Kdybyste mohli řídit loď nebo ji alespoň vidět našima očima, pochopili byste. Nemám vám za zlé, že jste tím, čím jste.

Dovolte, abych vám představil Meč Orionu. I když ho nikdy nepoznáte tak, jak ho vidíme my.

Co byste viděli, kdybyste opustili loď, jako to někdy děláme my, když jdeme ven do Prázdna?

Nejdřív byste uviděli světlo. Loď vydává intenzivní záři, která proniká nebem jako hlas polnice. Světlo razí lodi cestu a zůstává za ní jako krajková vlečka. Vpředu se do propasti tmy zavrtává zářivý kužel. V kýlové brázdě za lodí zůstává fotonová stopa tak hustá, že se dá sbírat a vážit. Světlo patří k hvězdnému pohonu: loď hltá prostor a vedlejším produktem reakce je světlo.

V zářivém oblaku byste uviděli deset kilometrů dlouhou jehlu. To je loď. Jeden konec se zužuje do ostré špičky a na druhém je Oko. Od jednoho ke druhému je přes všechna oddělení, která leží mezi nimi, několik dní cesty pěšky. Je to soběstačný svět. Jehla je poněkud zploštělá. Na horní ploše se můžete klidně procházet, je to pláště sekce, které říkáme vrchní paluba.

Stejně je to se spodní palubou, která tvoří břicho lodi. Jedné říkáme vrchní a druhé spodní, ale když jste venku mimo loď, takové pojmy ztrácejí smysl. Mezi vrchní a spodní leží paluba posádky, pasažérská, nákladní paluba a pohonná sekce. Obvykle nikdo nechodí z jedné paluby na druhou. Zůstáváme tam, kam patříme. Stroje jsou v Oku, kapitánova kajuta také.

Ta jehla je loď, ale ne celá. Neviděli byste doplňky, nástavby a virtuální sekce. Sledují loď a obklopují ji sítí jemných exostruktur. Jsou ale na nižší úrovni reality, takže unikají zraku. Loď si razí cestu propastí tmy a přitom rozprostírá do šíře a dálky svá neviditelná křídla, aby našla prostor pro vše, co musí s sebou nést. V těchto vnějších oddílech jsou uloženy naše zásoby potravin, paliva a veškerý náklad, který cestuje ve druhé třídě. Kdyby loď přepravovala vězně, vezli by se v nástavbě. Kdyby se v průběhu cesty očekávalo střetnutí s vážnou pravděpodobnostní turbulencí, loď by se vybavila stabilizátory, a přepravovala by je ve virtuálních sekcích, kde by byly připraveny k transformaci do reality, kdykoli by byly potřeba. To jsou tajemství naší profese. Věřte jim, nebo je ignorujte, jak chcete, nejsou určena vám.

Taková loď se staví čtyřicet let. V současné době jich slouží dvě stě sedmdesát jedna. Stále se staví nové. Jsou jediným spojovacím článkem mezi mateřskými světy a osmi sty devadesáti osmi kolonizovanými světy s jejich nespočetnými koloniemi. Od založení Služby se ztratily čtyři lodi. Nikdo neví proč. Naposledy se to stalo před šedesáti virtuálními roky.

Hvězdná loď se nikdy nevrací na svět, odkud byla vypuštěna. Na to je galaxie příliš velká. Absolvuje svou cestu a pak pokračuje nebem dál v nekonečném otevřeném okruhu. Taková je služba ve Službě. Nemělo by smysl se vracet, protože během našich cest na "pevnině" uběhnou tisíce let. Žijeme mimo čas. Musíme, nic jiného nám nezbyvá. To je naše břímě i naše privilegium. Taková je služba ve Službě.

4.

Pátého virtuálního dne cesty jsem náhle ucítil lehký tik, šubnutí, jemný náznak, že se něco stalo. Byla to jen maličkost, téměř nepostřehnutelná, jako šelest podemletých kamínků, který vám napoví, že paláce a věže velkého zničeného města jsou pohřbeny právě pod kopcem, na který šplháte. Pokud na takové signály nedáváte pozor, nevšimnete si jich. Ale já byl toho dne na objevy připraven. Těšil jsem se na ně. Když jsem zachytil letmou ozvěnu poruchy, pocítil jsem podivné radostné vzrušení.

Zavolał jsem palubní mozek, který měl službu a řekl, "Co to bylo za záchvěv na pasažérské palubě?"

Umělá inteligence se okamžitě ozvala v mé hlavě, šedozelený stín s aureolou zvonivé hudby.

"Nejsem si vědom žádné vibrace, pane."

"Byl tam zřetelný záchvěv. Právě teď došlo k nějakému úniku dat."

"Skutečně, pane? Únik dat, pane?" Inteligence se tvářila zděšeně, ale jen naoko. Chlácholila mě. "Co mám podniknout, pane?"

Nabízela mi ústup.

Inteligence, která právě měla službu, byl Henry Henry 49. Typy ze série Henry mluví s jakousi kluzkou nevinností, která mi zní spíš jako protřelost. Přesto to jsou velmi schopné mozky. V duchu jsem se sám sebe ptal, zdali jsem si signál špatně nevyložil. Možná jsem až příliš toužil po nějaké mimořádkce, po čemkoliv, co by potvrdilo můj kontakt s lodí.

Na palubě lodi nikdy nemáte pocit pohybu nebo jiné aktivity: plujete v naprostém tichu na vlně tmy obklopeni pláštěm oslňujícího světla. Nic se nehýbe, v celém vesmíru je mrtvo. Od chvíle, kdy jsme opustili Kansas IV, jsem měl pocit, jakoby mne to velké ticho soudilo. Byl jsem skutečně kapitánem tohoto velkého plavidla? Dobře, tak ať pocítím tíhu odpovědnosti na svých ramenou.

Tou dobou jsme už minuli Ultima Thule a nemohli jsme se vrátit. Na svém rozevlátém létajícím koberci utkaném ze světla jsme se řítili nebem jeden virtuální týden za druhým, abychom se dostali k prvnímu z našich cílových světů. Byla to Slepá ulička v soustavě Zašlé slávy hned vedle Strašidelného

mračna. Zde ve volném vesmíru jsem se musel naučit ovládat loď, jinak by ona ovládla mne.

"Pane?" řekla inteligence.

"Projeď si data," nařídil jsem. "Všechny vstupy pasažérské paluby za poslední půlhodinu. Byl tam nějaký pohyb. Byl tam únik dat."

Věděl jsem, že se mohu mýlit. Ale přesto, mýlit se z opatrnosti může být naivní, ale není to hřích. A já věděl, že v této fázi cesty všechno, co řeknu nebo udělám, budou členové posádky Meče Orionu považovat za naivní. Co jsem mohl ztratit, když nařídím kontrolu? Toužil jsem po nějakém překvapení. Jakákoliv nepravdivost, kterou by Henry Henry 49 vyhrabal, by znamenala bod pro mě, opak mi nemohl uškodit.

"Prosím o prominutí, pane," ohlásil Henry Henry 49 za chvíli, "ale nebyl tam žádný záchvěv, pane."

"Možná, že jsem použil příliš silné slovo, když jsem mluvil o záchvěvu. Třeba to byla jen anomálie. Co říkáš, Henry Henry 49?" Rád bych věděl, zda se neponižuji, když takhle vyjednávám s palubním mozkem. "Něco tam bylo, tím jsem si jist. Zřetelně nepravdivý proud dat. Anomálie. Co tomu říkáš, Henry Henry 49?"

"Ano, pane."

"Ano co?"

"Záznam ukazuje jakousi nepravdivost, pane. Váš postřeh byl naprosto správný, pane."

"Pokračuj."

"Není důvodu ke znepokojení, pane. Drobný metabolický přesun, nic víc. Jako když se převracíte ve spánku." Ty parchante, co ty víš o spánku? "Je velmi neobvyklé, pane, že jste byl schopen upozorovat něco tak nepatrného. Máte můj obdiv, pane. Všichni cestující jsou v pořádku, pane."

"Správně," řekl jsem. "Zanes tuto rozmluvu do palubního deníku, Henry Henry 49."

"Už je zaznamenána, pane," řekl mozek. "Dovolte, abych se odpojil, pane."

"Ano, můžeš se odpojit," odpověděl jsem mu.

Lehká hudba, která ohlašovala jeho přítomnost se ztišila, až zmlkla. Uměl jsem si představit, jak se přezíravě usmívá na své cestě nervovými okruhy v hloubi lodi. Rozškledený software přetékející pohrdáním ke svému údajnému pánovi. Chudák kapitán, říká si. Ten ubohý hloupý kluk s kapitánskými prýmký. Cestující kýchně a on málem dá uzavřít přepážky.

Tak ať se posmívá, pomyslel jsem si. Jednal jsem správně a záznam to ukáže.

Věděl jsem, že to všechno je část mé zkoušky.

Myslíte si možná, že být kapitánem takové lodi jako je Meč Orionu, je strašná odpovědnost a neúnosné břímě. Je to tak, ale ne z důvodů, které si představujete.

Ve skutečnosti jsou kapitánovy povinnosti ve srovnání s úkoly těch ostatních nejméně významné. Ti mají přesně definované role, které jsou nepostradatelné pro hladký průběh cesty, i když loď by mohla, pokud by to bylo nutné, vytvořit virtuální náhrady za každého člena posádky a plně ho v jeho funkci zastoupit. Kapitánova role je ovšem naprosto abstraktní. Jeho úlohou je být svědkem průběhu cesty, včlenit ji do svého vědomí a svědomí, dát jí soudržnost a souvislost tím, že ji zredukuje na řetěz reakcí a rozhodnutí. V tomto smyslu je kapitán také kus softwaru: je kódovacím programem, který vyjadřuje cestu jako sérii lineárních funkcí. Kdyby nedokázal vykonávat tuto funkci správně, ostatní by se nenápadně postarali, aby cesta probíhala, jak se patří. V případě, že kapitán neplní svůj úkol, neohrozí cestu, ale zničí sám sebe. Má předletová příprava nepřipouštěla jiný výklad. Cestu mohou přežít i ti nejslabší kapitáni. Jak jsem už řekl, od založení Služby se ztratily čtyři lodi a nikdo neví proč. Ale není důvodu myslet si, že některá z těch katastrof byla způsobena selháním kapitána. Jak by mohla? Kapitán je jen nástrojem, kterým vládnou jiní. Kapitán nedělá cestu, cesta dělá kapitána.

Naplněn temnými předtuchami jsem neklidně přecházel Okem lodi. Přes Henryho nasládlý výsměch jsem byl stále přesvědčen, že na palubě došlo, nebo brzy dojde k potížím.

Když jsem dospěl až k vnějšímu štítu, cítil jsem, jak se mě už podruhé něco podivného dotklo. Tentokrát to byl jiný a hluboce znepokojivý pocit.

Oko, které vede od vrchní až ke spodní palubě, je pokryto obrazovkami informujícími o všech skutečných i virtuálních částech lodi uvnitř i vně. Přistoupil jsem k velké černé obrazovce se šikmými kraji, která zajišťovala simulovaný výhled do okolního reálného vesmíru. Právě jsem se díval na pomalu mizející kolo spojové družice Ultima Thule, když se objevila další anomálie. Ta první byla nejnepatrnějším ze signálů, ždíbečkem, tikem. Tentokrát spíš připomínala pokus o vloupání. Neviditelné prsty zlehka přejely po mé hlavě, ohmatávaly ji a hledaly vchod. Pak se stáhly a o chvíli později jsem náhle ucítil bolestivé bodnutí v levém spánku.

Ztuhl jsem. "Kdo je tam?"

"Pomoz mi," řekl tichý hlas.

Slyšel jsem bláznivé povídky o matricích cestujících, které unikly ze svých paměťových obvodů, začaly bloudit po lodi jako duchové a hledat nechráněné tělo, kam by mohly vniknout. Pověsti pocházely z nespolehlivých zdrojů, od starých mizerů, jako byli Roacher a Bulgar. Mávl jsem nad takovými pohádkami rukou stejně jako nad povídkami o obrovských chobotnicích, které prý plují ve vesmírných oceánech, nebo o svůdných mořských pannách se zářícími prsy, které tančí podél silokřivek u bodů obratu. Ale tohle jsem skutečně cítil. Pátravé prsty a pak ostrá bolest. A pocit, že někdo vyděšený, ale silný, silnější než já, se vznáší těsně vedle mě.

"Kde jsi?"

Neozvala se žádná odpověď. Ať už to bylo cokoli, pokud tu vůbec něco bylo, stáhlo se to zase zpět do úkrytu po jediném kradmém výpadu.

Ale zmizelo to opravdu?

"Pořád tu někde jsi," řekl jsem. "Vím, že tu jsi."

Ticho. Klid.

"Volal jsi o pomoc. Proč jsi tak rychle zmizel?"

Žádná odpověď. Cítil jsem, jak se ve mně zvedá vlna vzteku.

"Ať jsi kdokoliv nebo cokoli, ozvi se."

Nic. Ticho. Zdálo se mi to snad? Ohmatávání a neslyšný hlas?

Ne, ne. Byl jsem si jist, že se kolem mě vznáší něco neviditelného a nereálného. Cítil jsem, jak mě rozčiluje, že s tím nemohu znovu navázat kontakt. Že si se mnou něco takhle pohrává, že se mi vysmívá.

Tohle je má loď, pomyslel jsem si. Nechci na palubě své lodi žádné duchy.

"Nebude těžké tě najít," řekl jsem. "Nacpat zpátky do plechovky. Třeba i vymazat."

Stál jsem tam, zoufale hřímal a zdálo se mi, že cítím znovu ten dotek na mozku, tentokrát ještě lehčí, lítostivý a plný touhy. Snad jsem si to jen namlouval. Nejspíš jsem si ho vymyslel.

Trval jen zlomek sekundy, pokud k němu vůbec došlo, a pak jsem byl nepochybně znovu sám. Samota byla reálná, úplná a zřetelná. Stál jsem, držel jsem se okraje obrazovky, nakláněl se kupředu do zářivé tmy a lehce se mi motala hlava, jako by mě něco táhlo stěnou ven do vesmíru.

"Kapitáne?"

Hlas Henryho Henryho 49 vytryskl ze vzduchu někde za mnou.

"Cítil jsi tentokrát něco?" zeptal jsem se.

Intelligence ignorovala moji otázku. "Kapitáne, na pasažérské palubě jsou potíže. Provozní poplach, přijďte?"

"Připrav mi cestu," řekl jsem. "Už jdu."

Ve vzduchu se rozsvítila světla, žluté, modré, zelené. Vnitřek lodi je obrovské neprůhledné bludiště a pohybovat se v něm bez pomoci palubní intelligence je obtížné. Henry Henry 49 pro mě vytyčil efektivní trasu dolů po křivce Oka a do útrob lodi, pak podél návětrné stěny k výtahu a dolů na pasažérskou palubu. Jel jsem na vznášedlu naprogramovaném, aby sledovalo

světla. Cesta trvala nanejvýš patnáct minut. Bez pomoci by mi to zabralo týden.

Pasažérská paluba je velké rezonující hnízdo plné rakví, jsou jich stovky, někdy i tisíce srovnané v řadách po třech. Tady spí náš živý náklad, dokud nedoletíme k cíli, nevybalíme uskladněné spáče a neprobudíme je. Stroje kolem nich dýchají, pobrukují si a hýčkají je. Daleko vzadu v šeru je místo vyhrazené pro cestující jiného druhu - pavučiny sensorických kabelů, v nichž sídlí tisíce nehmotných matric. Jsou to kolonisté, kteří zanechali svá těla doma, když se vydali do vesmíru. Je to temné odporné místo, slabě osvětlené vířícími hedvábnými kometami, které krouží nad hlavou a srší červenými a zelenými jiskrami.

Potíže nastaly v hibernační sekci. Pět členů posádky už bylo na místě, byli to ti nejstarší: Katkat, Dismas, Rio de Rio, Gavotte, Roacher. Když jsem je viděl všechny pohromadě, pochopil jsem, že se stalo něco vážného. Uvnitř obrovských prostor lodi k sobě máme daleko, setkat se za virtuální měsíc s více než třemi členy posádky je výjimečné. Teď jich tu bylo pět. Cítil jsem drtivou sílu jejich sounáležitosti. Každý z těch pěti se plavil po nebeských oceánech víc let, než kolik já prožil. Nejméně tucet cest pracovali jako tým. Byl jsem mezi nimi cizincem, neznámým, nezkušeným, lehce přehlíženým a bezvýznamným. Roacher už mě obvinil, že jsem hodný, čímž myslel neschopnost jednat rozhodně. Myslel jsem si, že nemá pravdu. Ale možná, že mě znal líp, než jsem se znal sám.

Ustoupili a udělali mi místo. Gavotte, velký rozložitý ramenatý muž, který se vždy choval překvapivě ohleduplně a korektně, ukázal rukou: Tady, kapitáne. Vidíte?

Z rozbitého krytu sarkofágu stoupala spirála nazelenalého kouře. Skleněné dveře byly napůl otevřené a prasklé od shora až dolů, díky rozdílu teplot byly pokryté jinovatkou. Slyšel jsem teskný zvuk vodních kapek. Modrá tekutina tekla dovnitř hustým pulsujícím proudem z poškozeného potrubí se živinami. Uvnitř sarkofágu ležela bledá nahá postava muže se široce otevřenýma očima a zuby vyceněnými v tichém výkřiku. Levou ruku držel zvednutou a zaťatou v pěst. Vypadal jako vyděšená socha.

Zařízení pro odběr transplantátů už přivezli také. Nešťastný cestující bude rozebrán a všechny použitelné části uskladněny, jen co vydám povel.

"Dal by se oživit?" zeptal jsem se.

"Podívejte se," řekl Katkat a kývl k displeji sarkofágu. Všechny křivky mířily dolů. "Máme už devatenáctiprocentní degradaci a pokračuje. Máme rozebírat?"

"Dejte se do toho," řekl jsem. "Souhlasím."

Lasery zableskly a začaly řezat. Ukázaly se vnitřní orgány, lesklé a vlhké. Zkroucené kovové paže robota se zvedaly a klesaly. Vybíraly orgány, které ještě byly použitelné a ukládaly je do zásobníku. Zatímco stroj pracoval, muži kolem se činili. Odpojili poškozené potrubí a odizolovali utržené napáječe a chladicí přívody.

Zeptal jsem se Dismase, co se stalo. Měl na starosti hibernované cestující v tomto sektoru, mazání pamětí i údržbu. Měl otevřenou uvolněnou tvář, ale úsměv kolem úst zrazovaly chladné vybledlé oči. Řekl mi, že pracoval na palubě o velký kus dál. Zabýval se všední údržbou lidí cestujících na Strappado, když náhle ucítil jakousi malou poruchu, letmý dotek něčeho nesprávného.

"Já taky," řekl jsem. "Kdy to bylo?"

"Asi před půlhodinou, kapitáne. Nijak zvlášť jsem si toho nevšiml. Myslel jsem, že to je něco v mém pajšlu, kapitáne. Vy jste to cítil taky, opravdu?"

Kývl jsem. "Jenom takový tik. Je to v záznamu." Uslyšel jsem z dálky melodii Henryho Henryho 49. Mozek se mi možná chtěl omluvit za to, že o mně pochyboval. "A co se stalo pak?" zeptal jsem se.

"Vrátil jsem se k práci. Asi na pět nebo deset minut. Pak jsem ucítil další impuls, silnější." Sáhl si na čelo vedle spánku a ukázal mi kde. "Detektory vypnuly, začínčelo sklo. Přiběhl jsem a našel toho cestujícího do Slepé uličky, jak se kroutí v křečích. Trhal popruhy a mlátil kolem

sebe. Utrhl se od přívodů, skočil přímo proti sklu a prorazil ho. Zemřel velmi rychle."

"Bludná matrice," řekl Roacher.

Ucítil jsem, jak mi vstávají vlasy na hlavě. Otočil jsem se k němu.

"Řekni mi o tom něco."

Pokřčil rameny. "Občas se někdo v paměťových obvodech začne cítit nesvůj, najde cestu ven a začne bloudit lodí. Hledají tělo, do kterého by mohli vstoupit, to je jejich. Vlézt do mě, do Katkata nebo dokonce do vás, kapitáne. Berou každého, kdo je po ruce, prostě aby zase na sobě měli maso. Matrice vlítla do toho chudáka a něco přitom nevyšlo."

Ano, ty pátravé prsty. Tichý hlas. Pomoz mi.

"Nikdy jsem neslyšel, že by někdo lezl do cestujícího v hibernaci," řekl Dismas.

"Není důvod, proč by nelezl," namítl Roacher.

"Jaký to má smysl? Ztvrdnul by zase v sarkofágu. Bejt mraženéj není určitě o moc lepší než zůstat jako matrice."

"Pět ku dvěma, že to byla matrice," řekl Roacher a probodl ho pohledem.

"Beru," kývl Dismas. Gavotte se zasmál a taky si přisadil. Kluzký malý Katkat se přidal ke druhé straně. Rio de Rio, který za posledních šest cest nepromluvil ani slovo, si odfrkl a naznačil oběma stranám, kam mu mohou vlézt.

Cítil jsem se jako nezvaný host. Abych si zachoval nějakou iluzi, že jsem velitelem, řekl jsem: "Pokud tu někde bloudí matrice, ukáže se to při inventuře. Dismasi, proveď společně s palubním mozkem kontrolu a nahlas mi výsledek. Katkat a Gavotte dokončí úklid toho svinčíku a všechno odpojí. Pak chci od každého zprávu do lodního deníku a kopii pro mě. Budu u sebe. Další pokyny později. Ta bludná matrice, pokud to není něco jiného, musí být identifikována, nalezena a znovu odchycena."

Roacher se na mě zašklebil, až jsem myslel, že mi začne provolávat slávu.

Obrátil jsem se a nasedl na své vznášedlo. Vyrázilo za žlutým, modrým a zeleným světlem do bludiště palub směrem k Oku.

Když jsem vešel do své kabiny, něco se dotklo mé mysli a tichý hlas řekl: "Pomoz mi, prosím."

6.

Pečlivě jsem za sebou zavřel dveře, zamkl a zapnul stínící pole. Kapitánova kabina na palubě lodi třídy Megaspore, která patří Službě, je svět sám pro sebe, klidný, rozsáhlý a přitom plný soukromí. V tom mém na stěnách vířily a jiskřily galaxie. Měl jsem v něm horskou bystřinu, jezírko a za ním stříbrný vodopád. Vzduch byl jemný a perlivý. Stačil dotek ruky, aby z některého z tisíců skrytých otvorů začalo proudit světlo, hudba, vůně a barvy. Nebo jsem mohl nechat stěny zprůhlednět a pustit dovnitř zářivý majestát vesmíru.

Teprve když jsem se pohodlně usadil, chráněn a izolován od okolí, jsem řekl: "Tak dobře. Kdo jsi?"

"Slíbíš mi, že to neohlásíš kapitánovi?"

"Neslibuji nic."

"Ale pomůžeš mi, vid?" Hlas zněl vyděšeně, zranitelně a přitom naléhavě.

"Jak ti mám něco slíbit? Neřekl jsi mi nic, o čem bych mohl uvažovat."

"Řeknu ti, co budeš chtít. Ale nejdřív mi slib, že nezavoláš kapitána."

Chvilí jsem se radil sám se sebou a pak jsem se rozhodl pro otevřenost.

"Já jsem kapitán," řekl jsem.

"Ne!"

"Vidíš ten pokoj? Co si myslíš, že to je? Kabina posádky? Nebo umývárna?"

Cítil jsem, jak z mého neviditelného společníka číší hrůza. A pak najednou nic. Byl pryč? Pak jsem udělal chybu, když jsem byl tak přímočarý. Fantom měl být obklíčen, izolován, možná zničen dřív, než natropil další škody. Měl jsem být chytřejší. A také jsem věděl, že toho budu litovat i jinak, pokud uklouzl. Těšilo mě, že si mohu promluvit s někým - s něčím, -

kdo nebyl ani členem posádky, ani vševědoucím a neupřímně shovívavým palubním mozkiem.

"Jsi ještě tady?" zeptal jsem se po chvíli.

Ticho.

Je pryč, pomyslel jsem si. Prohání se Mečem Orionu jako závan větru. Touhle dobou je už pravděpodobně na druhém konci lodi.

Pak, jako by se naše konverzace nepřerušila ani na okamžik, se ozvalo: "Ani tomu nechci věřit. Ze všech možných míst... zrovna kapitánova kabina."

"Vypadá to tak."

"A ty jsi doopravdy kapitán?"

"Ano. Jistě."

Další odmlka.

"Vypadáš tak mladě," řekl hlas. "Na kapitána..."

"Pomalů, pomalů," napomenul jsem ho.

"Bez urážky, kapitáne." S trochou vzpurnosti, ale i nejistotou a strachem dodal ještě: "Pane."

Vzhlédl jsem ke stropu, kde si na elektrodách rezonátoru pohrávalo sekundární záření všech vlnových délek a odráželo se podél hran iluminátoru. Hledal jsem nějaký záblesk, nějakou drobnou elektromagnetickou stopu. Ale nebylo tam nic.

Představil jsem si síť nehmotných sil, tančící bludičku, která poletuje místností, nakukuje mi přes rameno, lepí se na příslušenství a pak se zas roztahuje, aby vyplnila celý prostor, něco vzdušného, hravou a náladovou vílu. Je zajímavé, že jsem se nejen nebál, ale dokonce jsem cítil, jak mě to tajemné nic přitahuje. V tom rozechvělém duchovi tak plném protikladů bylo něco podivně dojemného a působivého. A přesto způsobil smrt jednoho z mých cestujících.

"Tak co?" zeptal jsem se. "Tady jsi v bezpečí. Kdy mi řekneš, kdo jsi?"

"Není to dost jasné? Jsem matrice."

"Pokračuj."

"Jsem volná matrice, matrice utržená ze řetězu. Matrice, která lítá v průsvihu. Myslím, že jsem někomu ublížila. Snad jsem ho dokonce zabila."

"Jednoho z cestujících," řekl jsem.

"Takže ty o tom víš?"

"Ano, máme jednoho mrtvého pasažéra. Nejsme si jisti, co se mu stalo."

"Není to má vina. Byla to nehoda."

"Může být," poznamenal jsem. "Pověz mi tom něco. Řekni mi všechno."

"Můžu ti věřit?"

"Víc než komukoliv jinému na lodi."

"Ale ty jsi kapitán."

"Právě proto," řekl jsem.

7.

Jmenovala se Leeleaine, ale chtěla, abych ji oslovoval jako "Vox". To znamená v jednom ze starých jazyků Země "hlas," řekla mi. Bylo jí sedmnáct, pocházela z Jaanovy hlavy, což byl ostrov u pobřeží Západního Palabaru na Kansasu IV. Její otec měl skleněnou farmu, matka obsluhovala gravitační kolaps. Měla pět bratrů a tři sestry, všichni byli starší než ona.

"Víš, jaké to je, kapitáne? Být nejmladší z devíti sourozenců? A oba mí rodiče pořád pracovali a strýcové a tety taky. Dovedeš si to představit? Jaké to je vyrůstat na Kansasu IV, kde jsou města od sebe vzdálená tisíce kilometrů, a nežít dokonce ani ve městě, ale na ostrově?"

"Něco o tom vím," řekl jsem.

"Ty jsi taky z Kansasu IV?"

"Ne," řekl jsem. "Ne z Kansasu IV, ale z místa, myslím, dost podobného."

Vyprávěla o těžkém, neklidném dětství plném samoty a hněvu. Kansas IV je, jak jsem slyšel, nádherný svět, pokud na světech hledáte krásu. Nezkrocené báječné místo, kde je obloha šarlatová a holé čedičové skály se na východě zvedají jako mohutná černá zeď. Ale když o něm vyprávěla Vox, působil smutně, zanedbaně a zpustle. Pro ni to bylo místo bez lásky, kde vedla šedý nezáviděníhodný život. Ale i tak mi povídala o bleděfialových mořích se zářivě žlutými rybami, o stromech, které v době květu vybuchovaly

sprškami karmínových lístků, a o teplých deštích, které zpívaly jako harfy. Nebyl jsem tehdy v nebi ještě dost dlouho, abych zapomněl krásu moří, stromů a deště. Teď už to pro mě jsou jen prázdná slova. Vox ale přesto shledávala svůj život na Kansasu IV tak odporný, že chtěla opustit nejen svůj rodný svět, ale i své tělo.

Tohle nás sblížovalo: I já jsem se vzdal svého světa a svého bývalého života, i když ne těla. Ale zvolil jsem nebe a Službu. Vox se rozhodla vyměnit jedno zeměplazem za jiné.

"Jednou přišel den," vyprávěla, "kdy jsem pochopila, že už to dál nevydržím. Bylo mi hrozně, cítila jsem se prázdná. Když jsem si představila, že tak budu muset žít ještě dvě stě let nebo i víc, měla jsem chuť rvát ze země skály a házet je kolem sebe. Nebo vlézt do matčiny rakety a namířit si to s ní přímo na dno moře. Udělala jsem si seznam způsobů, jak se zabít. Ale věděla jsem, že bych to nedokázala udělat. Ani tak, ani jinak. Chtěla jsem žít. Ale nechtěla jsem žít takhle."

Právě toho dne, jak říkala, dorazila na Kansas IV výzva ze Slepé uličky, aby se hlásily duše. Bylo tam připraveno tisíc volných těl a potřebovali matrice, aby je oživil. Vox se bez váhání přihlásila.

Mezi světy dochází stále ke stěhování duší. Na každé ze svých cest jsem vezl tisíce, které mířily plné naděje k jiným tělům na podivných planetách.

Každý svět má zásobu těl, která čekají na náhradní duše. Většinou jsou to oběti násilí. Život na pevnině je riskantní a smrt číhá všude. Rozebrání a oprava těla není problém, ale když je jednou opustí duše, nedá se vrátit zpět. Takže těla těch, kdo se utopili, byli ubodáni jedovatým hmyzem nebo zabiti při práci padajícími větvemi, jsou sbírána a vyšetřována. Pokud se nedají opravit, jsou rozebrána a použitelné díly uskladněny pro instalaci v jiných. Ale pokud se dají ještě scelit, jdou do generálky a pak jsou uložena v chladicích komorách, dokud se pro ně nenajdou volné duše.

A pak tu jsou i ti, kdo opustí svá těla dobrovolně, snad proto, že už je unavují, nebo je nudí jejich světy, nebo prostě chtějí změnit lokál. Ti se pak hlásí k oživení těl čekajících na vzdálených světech a za nimi jdou další, kteří zaplňují jimi opuštěná těla. Nejlevnější způsob cestování mezi světy je vzdát se těla a letět jako matrice, vyměnit málo přitažlivý život za jiný, neznámý. Právě tohle Vox udělala. V zoufalství souhlasila, aby její duše všechno, co kdy viděla, cítila, myslela a snila, bylo přeměněno v sérii elektrických impulsů, které ponese Meč Orionu na své cestě z Kansasu IV ke Slepé uličce. Tam pro ni leželo připravené nové tělo. Její vlastní tělesná schránka zůstala v hibernaci na Kansasu IV. Jednoho dne se možná stane domovem nějaké bludné duše z jiného světa nebo, pokud o ni nebude zájem, může být eventuálně rozebrána a její části použity na něco lepšího. Vox se to nikdy nedoví a stejně jí je to jedno.

"Chápu, že jsi vyměnila nešťastný život za šanci na nějaký lepší," řekl jsem. "Ale proč jsi utíkala na lodi? Jaký to mělo smysl? Proč jsi nepočkala na Slepou uličku?"

"Protože to nebylo k vydržení."

"Nebylo k vydržení? A co?"

"Žít jako matrice." Hořce se zasmála. "Žít? Je to horší než smrt!"

"Nepovídej."

"Ty jsi nikdy nebyl matrice, víš?"

"Ne," řekl jsem. "Já jsem si vybral něco jiného."

"Takže nevíš. Nemůžeš vědět. Máš loď plnou matic uložených v paměťových obvodech, ale nevíš o nich nic. Představ si, že tě svědí na vzadu na krku, kapitáne. Ale nemáš ruce, aby ses mohl podrbat. Pak tě začne svědit na stehně. Na prsou. Ležíš tam a všude tě svědí. A ty se nemůžeš poškrábat. Rozumíš mi?"

"Jak může matrici něco svědit? Matrice je jenom kombinace elektrických..."

"Ty seš nemožnej! Ty seš blbej! Já přece nemluvím o tom, že by mě něco doopravdy svědilo. Já ti dávám příklad. Protože bys nikdy nepochopil, jaké je to ve skutečnosti. Podívej, jsi v paměťovém obvodu. Jsi jenom elektřina. Duše je vlastně jenom elektřina. Ale mívá jsi tělo. Cítilo svou existenci."

Tělo mělo pocity. Ještě si je pamatuješ. Jsi vězeň. Vězeň si pamatuje spoustu věcí, které kdysi pokládal za samozřejmé. Dal bys cokoliv, abys zase cítil vítr ve vlasech, chuť chladného mléka nebo vůni květin. Nebo i třeba bolest pořezaného prstu. Slanou chuť krve, když si olízneš ránu. Cokoliv. Nenáviděla jsem své tělo, chápeš? Nemohla jsem se dočkat, až se ho zbavím. Ale když bylo pryč, začaly mi scházet pocity. Scházela mi váha masa, která mě táhla k zemi, masa plného nervů, masa, které dovedlo cítit radost. Nebo bolest."

"Chápu," řekl jsem a myslel jsem si, že je to pravda. "Ale cesta ke Slepé uličce je krátká. Pár virtuálních týdnů a byla bys tam. Potom ven z hibernátoru, do nového těla a pak..."

"Pár týdnů? Vzpomeň si na to svědění za krkem, kapitáne. Svědění, které si nemůžeš poškrábat. Jak dlouho bys to vydržel, co myslíš? Jen tak tam ležet a cítit, jak tě to svědí. Pět minut? Hodinu? Týdny?"

Zdálo se mi, že nepoškrábané svědění by se nejspíš ztišilo samo, snad už za pár minut. Ale to se zdálo mě. Já nebyl Vox, nebyl jsem matricí v paměťových obvodech.

Řekl jsem: "Tak jsi utekla? Jak?"

"Nebylo tak těžké na to přijít. Neměla jsem nic jiného na práci, než myslet na tohle. Prostě se zorientuješ podle polarit obvodu. To je taky matrice, která tě drží v ohnisku proudů. Pak změníš orientaci. Je to, jako bys byl svázaný a posouval provazy po těle tak dlouho, až se vysmekneš. A pak můžeš jít, kam chceš. Napojíš se na kterýkoliv bioprocessor na lodi a vezmeš si energii z něho místo z paměťového obvodu, takže můžeš existovat. Můžu se pohybovat po lodi rychlostí světla a dostanu se všude. Byla jsem už na špičce, na stožáru, prohlédla jsem si dolní paluby, byla jsem v kabinách posádky, v nákladovém prostoru, nakoukla jsem i kousek do toho oddělení venku, co není úplně reálné, pokud víš, co myslím. Něco, co vypadá jako kolébka z pravděpodobnostních vln, které nás obklopují. Je to jako být duch. Ale nic to neřeší. Chápeš? Mučení pokračuje. Chtěl bys cítit, ale nemůžeš. Chceš se zase zapojit, mít smysly, vstupy dat. Proto jsem se pokusila vstoupit do toho pasažéra, rozumíš? Ale on mě nechtěl pustit."

Konečně jsem začal chápat.

Ne každý, kdo se vydá na nebe jako kolonista, cestuje ve formě matrice. Obvykle každý, kdo si může dovolit vzít si s sebou tělo, to udělá. Ale může si to dopřát málokdo. Takoví cestují v hibernaci, v nejhlubším spánku. Ve službě nepřevážíme žádné živé cestující, za žádnou cenu ne. Dělal by nám potíže. Lezli by sem, strkali nos tam, ptali by se na tisíc věcí, chtěli by krmit a přebalovat. Poskvrnili by klid cesty. Proto se ponořují do svých rakví, do sarkofágů, a tam prospí celou cestu. Jejich životní procesy jsou zpomaleny, jsou napůl mrtví, dokud nedorazíme k cíli jejich cesty.

Ubohá Vox unikla z obvodu, který ji věznil, a hladová po datech, se pokusila vklouznout do těla jednoho z cestujících.

Poslouchal jsem vážně až zděšeně, když mi líčila svou strašnou odyseu po lodi. Nejprve se osvobodila z obvodu, to byl první impuls, který jsem cítil, ten nepatrný tik, záchvěv na samé hranici vědomí.

V prvním okamžiku svobody pocítila radost a nadšení. Ale pak přišlo vědomí, že se vlastně nic nezměnilo. Byla volná, ale stále nezapojená, spoutaná příšerným zoufalstvím netělesnosti a toužící po doteku. Možná, že taková muka jsou pro matrice běžná. Snad právě proto se občas některá z nich probouje na svobodu podobně jako Vox a začne strašit v lodi jako prokletý duch. Tak to alespoň říkal Roacher. Občas se někdo v paměťových obvodech začne cítit nesvůj, najde cestu ven a začne bloudit lodí. Hledají tělo, do kterého by mohli vstoupit, to je jejich. Vlét do mě, do Katkata nebo dokonce do vás, kapitáne. Berou každého, kdo je po ruce, aby zase na sobě měli maso. Ano.

To byl ten druhý impuls, mnohem silnější. Dismas i já jsme cítili, když VOX, která si vybrala prvního cestujícího, který se jí namanul, náhle a bez rozmyšlení vtrhla do jeho mozku. Hned si uvědomila svou chybu. Pasažér pohroužený do snů, jaké se zdají hibernovaným, reagoval na její vpád záchvatem hrůzy. Zkroutily ho křeče, vztyčil se, rozdrásal přívody, které

ho udržovaly při životě. Zoufale se snažil uniknout vetřelci, který do něho vnikl. V průběhu zápasu rozbil sklo svého sarkofágu a zemřel. Vox zděšeně utekla. Proletěla celou lodí. Hledala úkryt. Narazila na mě, když jsem stál před obrazovkou Oka, a váhavě se pokusila vniknout do mé mysli. Ale právě tehdy Henry Henry 49 svými čidly zjistil smrt cestujícího a spojil se se mnou, aby mi ohlásil havárii. Vox znovu couvla, ale pak kolem mne kroužila, dokud jsem se nevrátil do kabiny. Řekla mi, že nechtěla cestujícího zabít. Bylo jí líto, že zemřel. Byla z toho dost otrávená a trochu vyděšená. Ale neměla pocit viny. Odpovědnost za havárii odmítala téměř vzpurně. Zemřel? No tak zemřel, no. Je to škoda. Ale jak mohla ona vědět, že se něco takového může stát? Hledala jenom tělo, v němž by se mohla schovat. Když jsem to slyšel od ní, měl jsem pocit, že je úplně jiná než já, náladová, nestálá, snad až násilnická. Ale přesto jsem s ní cítil nějakou sounáležitost, dokonce spřízněnost. Jako bychom byli dvě části jedné duše, jako bychom ona a já byli jedním člověkem. Stěží jsem chápal proč.

"A co teď?" zeptal jsem se. "Řekla jsi, že potřebuješ pomoc. Jakou?"

"Vezmi mě k sobě."

"Co?"

"Schovej mě. V sobě. Když mě najdou, vymažou mě. Říkal jsi to přece sám, že se to dá udělat, že mám být nalezena, odlovena a vymazána. Ale to se nestane, když mě budeš chránit."

"Já jsem kapitán," namítl jsem překvapeně.

"Ano."

"Jak bych já..."

"Všichni mě budou hledat. Palubní mozek, posádka. Mají strach, protože tu bloudí volná matrice. Budou mě chtít zničit. Ale když mě nebudou moct najít, za čas na mě zapomenou. Budou si myslet, že jsem unikla do vesmíru, nebo tak něco. A když budu v tobě, nikdo mě nenajde."

"Mám odpovědnost..."

"Prosím," řekla. "Můžu jít k někomu jinému. Ale cítím, že k tobě mám nejbliž. Prosím. Prosím."

"Nejbliž ke mně?"

"Ty nejsi šťastný. Nepatříš sem. Ani sem, ani jinam. Ty sem nepatříš, stejně jako já nepatřila na Kansas IV. Cítila jsem to ihned, jak jsem se dotkla tvé mysli. Jako kapitán jsi nový, že? A ti ostatní na palubě ti to ztěžují. Proč by ses měl starat o ně? Zachraň mě. Máš se mnou víc společného než s nimi. Prosím! Nemůžeš je nechat, aby mě jen tak vymazali. Jsem ještě mladá. Nechtěla jsem nikomu ublížit. Chci se jen dostat do Slepé uličky a do těla, které tam na mě čeká. Začít znovu, čestné slovo. Pomůžeš mi?"

"Proč se vůbec ptáš? Můžeš prostě přes přípojku vrazit dovnitř do mě, kdy tě napadne, nebo ne?"

"Tamten umřel," řekla.

"Byl v hibernaci. Nezabilas ho tím, že jsi do něj vstoupila. Bylo to tím překvapením, vyděsil se. Zabil se sám, protože kolem sebe tloukl rukama a poškodil sarkofág."

"I tak," pokračovala Vox. "Nechtěla bych to zkusit znovu na někom, kdo se brání. Musíš říct, že mě pustíš dovnitř, jinak nepůjdu."

Mlčel jsem.

"Pomůžeš mi?" zeptala se.

"Tak pojd'," řekl jsem jí.

8.

Bylo to stejné jako každé jiné napojení, elektrochemická vazba mezi mozky, spojení přes implantovanou zásuvku v lebce. Přesně jako jiní dva lidé, kteří chtějí spolu komunikovat. Byl tu jediný rozdíl, nepoužili jsme zásuvku. Přeskočili jsme celou úvodní kapitolu kontroly vlnových délek, porovnávání napětí a vybírání vhodného přizpůsobovacího adaptéru. Všechno dokázala udělat sama, jen porovnávala vzniklé potenciály. Najednou jsem ucítil nějakou změnu a pak už byla se mnou.

"Dýchej," řekla. "Dýchej zhluboka. Naplň si plíce vzduchem. Promni si ruce. Sáhni si na tvář. Podrbej se za levým uchem. Prosím. Moc prosím. Už je to tak dlouho, co jsem naposledy něco cítila."

Její hlas zněl stejně jako dřív, skutečný a nehmotný zároveň. Neměl žádnou podstatu, žádnou barvu, nic nenapovídalo, že je vytvořen vibracemi hlasivek. Přesto byl jasný, pevný, skoro hmatatelný, po všech stránkách pravý, jen nikde nebylo vidět osobu, k níž patřil. Předpokládám, že zatímco byla mimo mě, musela nechat vypučet nějaké vlákno, část sebe sama, které zavedla až do mého nervového systému, aby mohla hlas vytvořit. Teď už to bylo zbytečné. Ale já pořád vnímal slova, jako by přicházela zvenku, i když Vox se už usadila uvnitř.

Překypovala potřebami.

"Napij se vody," naléhala. "Sněz něco. Můžeš zapraskat klouby? Udělej to, prosím. Dej si ruku mezi nohy a stiskni. Chci toho tolik cítit. Máš tu nějakou hudbu? Zahraj mi něco, můžeš? Něco hlasitého, něco fakticky tvrdého."

Udělal jsem všecko, co chtěla. Postupně se uklidňovala.

Sám jsem byl podivně klidný. Nijak zvláště jsem její přítomnost uvnitř v sobě necítil, žádný nepochopitelný tlak v lebce, žádné mravenčení kolem páteře. Její a mé myšlenkové pochody se nepletly. Zdálo se, že nemůže ovládat mé pohyby ani měnit mé pocity. V tomto ohledu bylo naše soužití volnější než obyčejné napojení člověka na počítač. Jak jsem brzy zjistil, zatím si to tak přála. Neměli jsme zůstat rozdělení dlouho.

"Je to teď lepší?" zeptal jsem se.

"Myslela jsem, že se zblázním. Kdybych nemohla zase něco cítit..."

"A teď můžeš cítit?"

"Díky tobě ano. Dotýkám se všeho, na co sáhneš ty."

"Viš, že tě nemůžu schovávat dlouho. Kdyby mě nachytali, že schovávám uprchlíka, zbavili by mě velení. Nebo ještě něco horšího."

"Už ke mně nemusíš mluvit nahlas," řekla.

"Nerozumím."

"Jenom vysílej. Máme teď společný nervový systém."

"Můžeš číst mé myšlenky?" řekl jsem, stále ještě nahlas.

"Ne úplně. Nejsem napojená na vyšší mozgová centra. Ale sleduji pohybová a vstupní data. A vnímám i subvokalizaci. Viš, co to je? Mohu slyšet tvé myšlenky, pokud budeš chtít. Je to jako počítačové spojení. Už jsi byl v kontaktu, ne?"

"Občas."

"Tak to znáš. Jenom uvolni přístup. Nemůžeš chodit po lodi a mluvit nahlas k někomu neviditelnému, viš. Pošli mi něco. Není to těžké."

"Takhle?" řekl jsem a představil jsem si balík slovní informace, který klouže kanály mého mozku.

"Vidíš? Dokážeš to!"

"Ale i tak," podotkl jsem, "se mnou takhle nemůžeš zůstat dlouho. Musíš to pochopit."

Zasmála se. Byl to zcela zřetelný neslyšný smích. "Říkáš to tak vážně. Vsadím se, že jsi ještě celý vedle z toho, žeš mě k sobě vzal."

"To jistě. Věřila jsi, že to udělám?"

"Jasně. Věděla jsem to od první chvíle. Ty jsi v podstatě hrozně hodný člověk."

"Opravdu, Vox?"

"Ovšem. Stačilo, aby sis přestal dělat násilí." Znovu ten tichý smích. "Dokonce ani neznám tvé jméno. Trčím tu přímo ve tvé hlavě a nevím, jak se jmenuješ."

"Adam."

"Hezké jméno. Pozemské?"

"Ano, je to staré pozemské jméno. Velmi staré."

"A ty jsi ze Země?" zeptala se.

"Ne. Jedině snad v tom smyslu, že všichni pocházíme ze Země," poznamenal jsem.

"A odkud tedy?"

"Teď se mi o tom nechce mluvit," řekl jsem.

Zamyslela se. "Tolik nenávidíš místo, kde ses narodil?"

"Prosím, Vox..."

"Samozřejmě, nenáviděl jsi ho. Stejně jako já nesnášela Kansas IV. Jsme oba stejní, ty a já. Jsme jeden jako druhý. Ty jsi strašně opatrný a já impulsivní. Ale jinak jsme úplně stejní. Proto se tak dobře snášíme. Jsem ráda, že jsem s tebou, Adame. Nevyženeš mě, viď? Patříme k sobě. Necháš mě tu, dokud nedoletíme ke Slepé uličce. Já vím, že necháš."

"Možná. A možná ne." Nebyl jsem si jist.

"Ale necháš. Necháš, Adame. Znáš tě líp než ty sám."

9.

Tak to začalo. Ocítl jsem se v novém, pro mě neznámém království, tak daleko od svých obvyklých představ o slušném chování, že jsem ani necítil překvapení nad tím, co jsem udělal. Vzal jsem ji k sobě, to bylo všechno. Nastěhoval jsem si do hlavy úplně cizího člověka. Obrátila se na mě v nouzi a já ji pustil dovnitř. Jako by její nezodpovědnost byla nakažlivá. Ačkoliv jsem ji nechtěl ukrývat ani o chvíli déle, než bude naprosto nutné, už jsem věděl, že nehnu ani prstem, abych ji vyhnal, dokud jí nebudu moci zaručit bezpečí.

Ale jak jsem ji měl schovat?

Mohla být neviditelná, ale mohly ji najít detektory. A brzy ji budou hledat všichni členové posádky.

Na palubě jich bylo šestnáct a každý z nich se bludné matrice bál jako upíra. Budou ji hledat tak dlouho, dokud zůstane na svobodě. Ale nejen oni. Palubní mozky ji budou svými čidly pronásledovat také, ne ze strachu, ale z pečlivosti. Nemusely se jí bát, ale budou chtít, aby všechny dodací listy v době příletu k cíli souhlasily.

Za prvé jsem si musel přiznat, že posádka mi nevěří. Byl jsem příliš mladý, nováček, zelenáč, a navíc ještě hodný. Byl jsem právě ten typ, který by mohl poskytnout útočiště uprchlíkovi. Bylo velmi pravděpodobné, že její přítomnost ve mně bude ostatním zcela zřejmá podle maličkostí, které si já ani neuvědomím. Co se týče palubních mozků, ty měly v rámci běžné údržby přístup ke všem datům. Možná mohly měřit i nepatrné fyziologické změny, rozdily v mých reakčních dobách, parametry krevního oběhu a kdovíco ještě, což jim poskytne stopu k odhalení pravdy. Jak bych mohl vědět, co dovedou? Pochopil jsem, že budu muset být neustále na pozoru, aby neodhalily tajného společníka v mém vědomí.

První zkouška přišla ani ne za hodinu po tom, co do mě Vox vstoupila. Rozsvítilo se světlo interkomu a já uslyšel vzdálenou melodii mozku, který měl právě službu.

Tohle byl Jason 612, měl noční směnu. Jeho aura byla zlatá, melodie hluboká a pulsující rytmem. Jasonové mají sklon být mnohem ráznější a méně blahosklonní než počítače ze série Henry a většinou jim dávám přednost. Ale přesto mě pohled na světlo vyděsil, stejně zapůsobila melodie a poznání, že se mnou palubní mozek chce mluvit. Mimoděk jsem ucouvl jako člověk, který se snaží vyhnout nějakému setkání tváří v tvář.

Ale palubní mozek samozřejmě neměl obličej. Byl to jen hlas, který na mě mluvil z mřížky interkomu a guláš magnetických impulsů někde v řídících obvodech lodi. Přesto se mi nyní Jason 612 jevil jako velké zářící oko, které mě prohlédlo skrz naskrz až ke skryté Vox.

"Co se děje?" zeptal jsem se.

"Souhrnná zpráva, kapitáne. Mrtvý pasažér a chybějící matrice."

Hluboko ve vnitřnostech jsem ucítil podivné zhoupnutí a pak se kůže na mých rukou a ramenou rozpálila návaem krve, jak se mými žilami prohnala vlna hrůzy. Byla to Vox, uvědomil jsem si. Polekala se a otevřela všechny kohouty mého hormonálního systému. Stalo se, čeho jsem se bál. Jak by mohl Jason 612 přehlédnout tu lavinu reakcí?

"Pokračuj," řekl jsem co nejchladněji.

Ale všimnout si byla jedna věc a správně si vyložit data druhá. Výkyvy v lidském hormonálním systému mohly mít spoustu důvodů. Mému špatnému svědomí

se všechno jevílo jako nepřehlédnutelný signál viny, ale Jason 612 nijak nenaznačil, že by něco tužil.

Mozek řekl: "Mrtvý cestující se jmenoval Hans Eger Olafssen, stár 54 let, narozen..."

"Vynech detaily. Můžeš mi dát podrobný výpis později."

"Chybějící matrice," pokračoval neochvějně Jason 612, "Leeleaine Eliani, stáří 17 let, narozena na Kansasu IV, cíl cesty Slepá ulička, Souostroví Ztracené slávy, číslo smlouvy D-14871532, vystavená sedmadvacátého..."

"Vytiskni to taky," přerušil jsem ho. "Chtěl bych vědět, kde je teď."

"Tato informace není dostupná."

"To není správná odpověď, Jasone 612."

"V současné době není k dispozici lepší, kapitáne. Vyhledávací obvody byly aktivovány a jsou stále v činnosti."

"A?"

"Nemáme žádné údaje o chybějící matici."

Uvnitř ve mně Vox okamžitě zareagovala na klidné prohlášení mozku. Hormonální odezva se změnila ze strachu na úlevu. Pálící pokožka začala chladnout. Všimne si toho Jason 612 a dokáže z té drobné stopy odvodit řetěz úvah, které nakonec odhalí, že jsem porušil předpisy?

"Nemysli si, že je vyhráno," napomenul jsem ji tiše. "Může to být past."

A Jasonovi 612 jsem řekl: "Jaká data tedy opravdu máš?"

"Dvě věci jsou jasné. Čas, kdy matrice Eliani dokázala ovládnout své paměťové obvody, a okamžik jejího předpokládaného pokusu o vniknutí do nervového systému cestujícího Olafssena. Zatím se nepodařilo získat další údaje."

"Předpokládaného pokusu?"

"Nemáme důkaz, kapitáne."

"A co Olafssenovy křeče? Rozbití krytu sarkofágu?"

"Víme, že Olafssen reagoval na elektrické podněty, kapitáne. Zdroj těchto impulsů se nepodařilo vypátrat, i když je tu odůvodněný předpoklad, že pocházely od chybějící matrice Eliani. To bude obsahem dalšího šetření. Nemohu přejímat zodpovědnost za definitivní závěry na základě neúplných podkladů."

Mluví jako typická Jasonovská inteligence, pomyslel jsem si.

"Chceš mi říct, že nemáš žádné účinné prostředky pro sledování pohybu matrice Eliani?"

"Pracujeme s velmi malými impedancemi, pane. Při obvyklém provozu lodi je obtížné rozlišit projevy pohybu matrice od normálních impulsů v elektronickém systému."

"Myslíš to tak, že monitorovací systém musí mít něco tak zřetelného, jako když se matrice pokusí vlézt zpátky do paměťových obvodů?"

"Možná ano, pane."

"Je tu nějaký důvod předpokládat, že matrice Eliani je stále ještě na lodi?"

"Nemáme důvod domnívat se, že není, kapitáne."

"Jinými slovy nevíš o ní nic."

"Předal jsem vám všechna data, která mám v dané chvíli k dispozici. Hledání pokračuje, pane."

"Pořád si myslíš, že je to past?" zeptala se Vox.

"Každou chvíli to zní líp a líp. Ale hlavně drž zobák a nerozptyluj mě, ano?"

Mozku jsem řekl: "Dobře, stále mě informuj o vývoji situace. Jdu spát, Jasone 612. Chci souhrnnou denní zprávu, pak se odpoj a nech mě o samotě."

"Jistě, pane. Pátý virtuální den cesty. Poloha lodi je šestnáct jednotek za poslední zastávkou Kansasem IV. Plánované spojení s reléovou stanicí bodu obratu u Ultima Thule bylo úspěšně navázáno v době..."

Mozek mlel dál a dál, obvyklá zpráva o nudě všedního dne, kterou narušily jen novinky o ztrátě jednoho cestujícího a jedné matrice. Pak se zpráva vrátila ke standardním údajům, stavu paliva, rychlosti a tak. První čtyři večery jsem se poctivě snažil pochopit a zapamatovat si celý ten proud dat zanesených do palubního deníku, jako by má funkce kapitána

závisela na tom, zdali se mi podaří nacpat si je do hlavy. Tentokrát jsem téměř nevnímal a málem jsem přeslechl narážku, když nastala chvíle, kdy jsem měl zprávu schválit. Vox mě musela probudit a připomenout, že mozek na něco čeká. Dal jsem Jasonu 612 svolení k uložení zápisu a uslyšel toužebně očekávaný zvuk vzdalující se. melodie, když ukončoval spojení.

"Tak co myslíš?" zeptala se Vox. "Neví nic, víd?"

"Ještě ne," řekl jsem.

"Ty jsi rozený pesimista, co?"

"Myslím, že bychom to mohli dokázat," poznamenal jsem. "Ale ve chvíli, kdy si začneme moc věřit, bude konec. Na lodi chce každý vědět, kde jsi. Stačí jedině uklouznutí a spadneme do toho oba."

"Oukej. Nedělej mi kázání."

"Snažím se. A teď si dáme šlofíka."

"Já nemusím spát."

"Dobře, ale já ano."

"Nemůžeme si ještě chvíli povídat?"

"Zítřa," odsekl jsem.

Ale spát jsem samozřejmě nemohl. Příliš jsem si byl vědom přítomnosti někoho cizího, kdo se uvnitř ve mně právě teď prochází nejtajnějšími koutky mé duše. Nebo možná čeká, až usnu, aby vtrhl do mých snů. Poprvé jsem cítil její přítomnost, i když byla zticha, jako horký uzlík cizí identity, který se tiskne ke stěnám mého mozku. Možná se mi to jen zdálo. Ležel jsem nehybný a napjatý, tak vzdálen spánku jako nikdy. Po chvíli jsem musel zavolat Jasona 612, aby mě připojil na dráty, ale i tak jsem jsem dlouho nemohl usnout a spal jsem neklidně.

10.

Až do této chvíle jsem jedl téměř vždy ve své kabině. Byl to jeden ze způsobů, jimiž jsem na lodi upevňoval svou autoritu. Svou nepřítomností u stolu jsem vytvářel neviditelnou přítomnost přísného kapitána, který si drží odstup. A současně jsem se vyhýbal trapnému pocitu, že sedím na velitelském místě mezi muži, kteří byli v každém směru mnohem zkušenější než já. Pro mě to nebyla žádná oběť. Má kabina byla víc než pohodlná, jídlo bylo stejné jako v jídelně, robostevard, který ho přinášel, byl tichý a spolehlivý. Otázku mé izolace nikdo nezkoumal. Vždycky jsem byl tak trochu samotář jako většina lidí ze Služby.

Ale když jsem se ráno probudil po noci, která se mi zdála nekonečnou, šel jsem do jídelny na snídani.

Nebyla to úmyslná změna politiky, rozhodnutí, k němuž jsem došel pečlivou úvahou. Nebylo to vůbec žádné rozhodnutí. Ani mi to nenapověděla Vox, i když jsem si jist, že mě nějak ovlivnila. Bylo to čistě automatické. Vstal jsem, osprchoval se a oblékl. Přiznám se, že jsem úplně zapomněl na události včerejšího večera. Vox byla zticha. Teprve pod sprchou, když jsem ucítil teplou konejšivou ultrazvukovou vibraci, jsem si na ni vzpomněl. Pak se mi najednou začalo zdát, že jsem najednou na dvou místech, a hned potom se dostavil překvapivě podivný pocit zahanbení nad mou nahotou. Oba tyto pocity rychle přešly. Ale podařilo se jim připomenout mi fakt, který jsem se několik minut snažil úspěšně potlačit, že už nejsem ve svém těle sám.

Neřekla nic. Ani já ne. Po minulé noci jsem se teď nejspíš chtěl stáhnout do ticha beze slov, bez myšlenek, do jakéhosi strojového podvědomí. Dostal jsem chuť na snídani a vyvolal jsem vozík, aby mne zavezl do jídelny. Když jsem vyšel z místnosti, málem jsem se srazil se svým mechanickým sluhou, který už mi přinášel podnos s jídlem. Nejspíš byl stejně překvapen jako já, i když jeho prázdná kovová tvář samozřejmě neprozrazovala žádné city.

"Posnídám dnes v jídelně," řekl jsem mu.

"Jistě, pane."

Můj vozík právě přijel. Vyšplhal jsem se do sedadla a stroj okamžitě vyrazil na polštáři stlačeného vzduchu směrem k jídelně.

Jídelna Meče Orionu je nádherná místnost v Oku na konci paluby pro posádku. Celá jedna stěna je skleněná a otevírá výhled na světla na nebi. Díky nějakému rozmaru konstruktérů sedíme právě na této stěně, takže hvězdy

a jejich světy plují pod našima nohama. Ostatní stěny jsou ze stříbřitého kovu zdobeného tenkými zlatými spirálami. Všechno září odraženým světlem hvězdokup. Uprostřed jídelny stojí stůl z černého kamene s místy vyhrazenými pro každého ze sedmnácti členů posádky. Je to nádherné, i když trochu směšné místo, připomínající bohatství a sílu Služby.

Tři z mých kolegů seděli na svých místech, když jsem vešel. Byl tam skladník Pedregal, zamklý sporý muž, jehož široká válcovitá hlava jako by vyrůstala přímo z ramen. Byl tam i navigátor Fresco, štíhlá a pružná osoba tmavé pleti a neurčitého pohlaví, kluzká jako úhoř. Slyšel jsem, že se čas od času rozhodne změnit z muže na ženu a naopak, podle nějakého tajemného plánu. Třetí osobou byl Raebuck, který se staral o spojení. Byl to starší muž, jehož bezvýrazný studený pohled naznačoval buď nudu nebo skrytou hrozbu, nebyl jsem si jist, co si vybrat.

"Vida, kapitán přišel," řekl Pedregal klidně. "Poctil nás jednou ze svých vzácných návštěv."

Všichni tři se na mne zvědavě dívali s důrazem, který už jsem začal pociťovat jako nevyhnutelnou součást svého života na palubě. Soustředěná pozornost byla vyhrazena nováčkům ve Službě, nejzranitelnější místo bylo stále pod dohledem. Moje Achillova pata byla parsek široká a já si byl jist, že ji okamžitě odhalí. Ale byl jsem rozhodnut vzdorovat jim, jejich pohledům, trikům i zkouškám.

"Dobré ráno, pánové," řekl jsem. Pak jsem se podíval Frescovi zpřímá do očí a dodal: "Dobré ráno, Fresco."

Posadil jsem se na své místo v čele stolu a zazvonil na obsluhu.

Pomalu jsem začal chápat, proč jsem dnes ráno opustil svou kabinu. Částečně to byl odraz další přítomnosti v mém nitru, projev nové rázné a impulsivní složky, která do mne spolu s Vox vstoupila. Ale hlavně, jak teď vím, to byla nějaká vrstva mého vlastního vědomí, zrozená v hlubinách mé dvojité mysli. Abych ukryl Vox co nejlépe, vyrazil jsem do útoku: místo abych se skrýval ve své kabině a tím snad probouzel u členů posádky nebezpečná podezření, musel jsem jim jít odvážně vstříc. Musel jsem si počínat vyzývavě, téměř jim strkat pod nos, co jsem udělal, jít mezi ně, předstírat, že se nic zvláštního neděje, a nutit je, aby tomu věřili. Taková agresivita neodpovídala mé povaze, ale snad bych mohl čerpat z rezerv, které jistě měla Vox. Pokud ne, byli jsme oba ztraceni.

Raebuck řekl: "Myslím, že včerejší mimořádné události v kapitánovi nejspíš vyvolaly touhu po společnosti." Poznámku neadresoval nikomu z přítomných.

Postavil jsem se mu. "Mám veškerou společnost, po které toužím, Raebucku. Ale souhlasím, že včerejší den byl mimořádný."

"Svinská věc," řekl Pedregal a zamyšleně potřásl hlavou. "Je to divné, když se matrice snaží dostat do cestujícího. Pro mne je to novinka. A k tomu ještě pasažér přišel o život - to je zlé. To je opravdu zlé."

"Ale stává se, že pasažér přijde o život," řekl Raebuck.

"Na mé lodi se to už dlouho nestalo," nedal se odbýt Pedregal.

"My jsme jich tenkrát na Emperor of Callisto ztratili spoustu," řekl Fresco. "Znáte tu historii? Bylo to asi před třiceti lety. Letěli jsme na trase Van Buren - Hvězdokupa San Pedro. Chytili jsme impuls od supernovy a palubní mozek na chvíli vysadil. Napumpoval do potrubí se živinami porci hliníkových solí a zabil jich patnáct nebo šestnáct. Viděl jsem těla, když jsme je dávali do konvertoru. Nic se z nich nedalo použít."

"Jo," řekl Raebuck. "O tom jsem taky slyšel. A pak to byl o pár let později případ Královny Aštarte. Kapitánem na ní byla Celičevová, taková malá Ruska se zelenýma očima. Pocházela z jednoho ze světů Trojky. Dělalí obvyklou kontrolu, spletli dvě číslíce a do sekce pronikl falešný ukončovací signál. Myslím, že tam bylo šest mrtvých, otrava vzduchem při předčasném oživení."

Čeličevovou to hrozně vzalo. Opravdu hrozně. Kapitán si to vždycky moc bere."

"A tenkrát na Hecubě," řekl Pedregal. "Nebyla to má loď, díky Bohu. Tam zešílel kapitán. Myslel si, že je v lodi moc тихо, chtěl zase vidět nějaké cestující kolem sebe a začal je budit..."

Raebuck se překvapeně otočil. "Ty o tom víš? Myslel jsem, že to ututlali."

"Nic se neutají," řekl Pedregal a mrkl. "Myslím, že kapitán se jmenoval Catania-Szu, pocházel z Mediterranea a byl trochu na nervy jako všichni odtamtud. Já tehdy sloužil na Valparaisu. Letěli jsme z Mendaksu IX ke Scylle a Charybdě a když jsme se zastavili pro nějaký náklad v Senekově systému, celou historii mi vyprávěl účetní, který se jmenoval..."

"Ty jsi byl na Valparaisu?" zeptal se Fresco. "Nebyla to náhodou ta loď, kde řádila bludná matrice asi před deseti nebo jedenácti lety? Říkalo se, že to byl skutečný požírač duší..."

"To už jsem tam nebyl," řekl Pedregal a unaveně mávl rukou. "Ale slyšel jsem o tom. Časem se člověk dozví o všem, dokonce i když jenom dohlíží na nakládání. Tak požírač duší, říkáš, to mi připomíná, že jednou..."

Pustil se do nějaké hrůzyplné historky o kosmické stanici ve vzdáleném kvadrantu galaxie. Ale nebyl ještě ani v polovině, když ho Raebuck přerušil ještě krvavější ukázkou vlastních vzpomínek. Pak se přidal Fresco, který už nemohl ovládnout netrpělivost a vnutil se jim s příběhem o lodi napadené třemi bludnými maticemi najednou. Nepochyboval jsem, že to všechno vyprávějí pro mé poučení, aby mi ukázali, jak vážně se podobné věci ve Službě berou a jak mohou kapitáni, kterým se něco takového stane, vstoupit do hvězdného folklóru s nesmazatelnými kádrovými skvrnami. Ale jejich pokusy vyvést mě z rovnováhy, pokud tak byly skutečně myšleny, mě ponechaly chladným. Vox tiše sedící někde uvnitř mě naplnila podivnou sebejistotou, která mi dovolila ignorovat hrozivé náznaky skryté v jejich historkách.

Prostě jsem jen poslouchal a hrál svou roli novice oslněného hloubkou kosmických zkušeností, kterou jejich vyprávění naznačovalo.

Nakonec jsem řekl: "Když se matrice dostane ven, jak dlouho vydrží na svobodě, tak v průměru?"

"Obvykle hodinu nebo dvě," řekl Raebuck. "Když se potulují po lodi, nechávají za sebou elektrickou stopu. My ji sledujeme a postupně za nimi odřezáváme možné ústupové cesty, až je nakonec někde zaženeme do rohu. Pak už není těžké nacpat je zpátky do lahví."

"A co kdyby vlezly do některého člena posádky?"

"Pak se dají najít ještě líp."

Statečně jsem řekl: "Vyskytl se někdy případ, kdy se bludná matrice ukryla v členovi posádky a podařilo se jí uniknout?"

"Nikdy," řekl nový hlas. Patřil Roacherovi, který právě vstupoval do jídelny. Stoupl si na druhý konec dlouhého stolu a upřeně se na mne zadíval. Jeho podivné světélkující oči, drsné a tázavé, se zavrtaly do mých. "Ať je matrice chytrá, jak chce, dříve nebo později její hostitel nalezne nějaký způsob, jak přivolat pomoc."

"A co když se hostitel rozhodne nevolat o pomoc?" zeptal jsem se.

Roacher mne pečlivě studoval.

Byl jsem příliš odvážný? Prozradil jsem se?

"To by bylo porušení předpisů!" ušklíbl se. "To by byl zločin!"

(dokončení příště)

přeložil Stanislav Švachouček